

Naar een schilderij van Sierk Schröder

„Vorstin des vredes”

„Bidt en werkt voor den vrede.”

Deze woorden zijn met groote letters aangebracht op een schutting bij het nieuwe gebouw van de K.L.M., dat in de Residentie verrijst.

Ten ik ze las, dacht ik aan onze Vredeskoningin. Zij heeft reeds vele jaren gebeden, gewerkt voor den vrede.

En nu bedoel ik niet, dat zij gebeden en gewerkt heeft — zooals velen dit heden ten dage de ware wijsheid achten — om een wereldmacht van menschen van goeden wille, die in de toekomst oorlog onmogelijk zal maken.

Neen, ik geloof, dat Koningin Wilhelmina overtuigd is, dat *Christus* de eenige oplossing is van alle wereldproblemen, en dus ook de eenige, die vrede maken kan; die de harten der menschen veranderen en de wereld vernieuwen kan.

Eens sprak Hare Majesteit het woord „Christ avant tout.” De nood der tijden heeft dit woord nog meer klem en actueele beteekenis gegeven.

Het is alsof we onze Koningin in onze bange dagen als een Landsmoeder te midden van Haar volk zien staan en het rustig, berustend hooren uitspreken: *Christus vóór alles.*

In Arnhem is in wording een bouwwerk van bijzonderen aard. Het grondplan is zevenhoekig, overeenkomstig het Bijbelwoord: „De wijsheid heeft zich een huis gebouwd en haar zeven zuilen uitgehouwen.” (Spr. 9 : 1.) De hoofdgedachte van dezen Christuskoepel is: *Christus, de opperste Wijsheid, gedacht en geëerd.*

„Christus vóór alles.”

Om dit woord heen bewegen zich de gebeden en daden van Haar, die ons bij de gratie Gods regeert. Mocht ook bij ons, bij velen, vóór en bóven alles oog en hart zijn gericht op Jezus Christus, den *Vrededorst!*

Vrede-groet

Door een onzer trouwe lezers werd mij dezer dagen de Kerstgroet gezonden, die Koningin Wilhelmina in 1914 Haar Volk toezond. Hoe aangrijpend waren toen, in den bangen tijd van die dagen, deze woorden! Hoe rijk aan bemoediging en vertroosting! Een kostbaar kleinood.

Ik meen goed te doen, het slot ervan hier te plaatsen naast het portret van onze Vorstin zooals Zij nu is. Nog altijd dezelfde. Ook nu haar Kerstgroet vol geloofsvertrouwen richtend tot heel haar Volk: „Gelijk het landschap, door de zon met licht overgoten, zich baadt in de weelde van rust en van kalmte, zoo straalt op het hart, dat zich voor den Heiland ontsluit, vrede en blijdschap af zoo vaak Christus' liefde het beschijnt. Hiervan jubelt het Engelenheir op Bethlehems velden. Het Kindeke Jezus heeft ten allen tijde veel vertrouwen gevraagd. Het vraagt dat nog steeds. Aan ons de fiere moed Het dit te schenken. Laten wij met de herders gaan in het gebed naar de kribbè, naar het kruis met AL onze nooden en vragen. Tot tenslotte ons vragen verstomt en ons gebed en geloof overgaan in *aanbidding.*”

De koninklijke familie met koning Leopold van België als gast.

J. W. OOMS

DAGGELDERS

12

Pieter had niet veel geluk in het leven gehad. Jong was hij wees; op zijn tiende jaar was hij al boerenknechtje bij Jan van Dam in Lekkerland, een bullebak voor minder volk. Pieter had een hekel aan het boerenwerk, hij had meer ooren voor muziek dan voor de geluiden van het landleven.

Maar hoe zal een melkknechtje, wees zijnde, achter idealen kunnen aandraven, als hij geld noch goed bezit? Heldhaftig heeft hij zijn willen en wouwen laten schieten, maar vraag niet, hoeveel tranen dat gekost heeft. Stil en ingetogen heeft hij boerenwerk verricht, al z'n dagen. Maar Pieter wier stil, hij wier ál stiller. Ten leste zegde hij amper een gendag aan passeerend volk.

Wie zou aan dat boerenknechtje, nietig van postuur en stil in den omgang, kunnen zien dat hij een verbitterden strijd gestreden had, maar tenslotte berustte in het werk dat voor hem uitgestippeld lag in de wijde polders van de Waard? Zeker, zijn vingers hadden liever snaren en strijkstok fijngevoelig bewerkt, maar met niet minder liefde hanteerden ze riek en spaai, beugel en kruiwagen.

De praat kwam in de wereld, dat Pieter Hak niet wel bij het hoofd was. Maar Pieter wás niet halskop-pig, hij was het nooit geweest. Hij is nooit getrouwd, deze Pieter. Alleen is hij door het leven gegaan. Hij heeft zijn werk gedaan naar behooren, elken dag met dezelfde

nauwkeurigheid. Zijn willigheid en zachtheid van aard wieren ten leste nog in hem geroemd.

Pieter Hak, die hier nou zit op het bar deftige kantoor van den heer notaris te Meerkerk, om te vernemen zijn deel in de erfenis van zijn Oome Gartjan, Pieter heeft vele trekken gemeen met zijn gestorven Oom.

Eigens heeft hij daar misschien weinig weet van en de familie ook zoozeer niet; de oogen van de meeste Verveeren schouwen niet diep.

Hij zit star naar den grond te kijken, zijn pet ligt op een knie, zijn handen liggen rustig over elkander. Hij zegt eens ja en nee als het noodig is en veel meer spreekt hij niet. Zijn hoofd hangt een beetje scheef naar voren, alsof hij met zijn rechteroor alle geluiden en alle gepraat doorgrondend wil. Hoort Pieter misschien muziek in de besloten ruimte van het deftige notariskantoor? Oome Gartjan minde het geluid van een helderen fluittoon, hij was kooiker die begrip van muziek had. Vraag er Dingeman de Geus maar naar. En Pieter Hak heeft wat dat aanbetreft veel gelijkenis met zijn Oome Gartjan, die zoo schielijk en onverwacht dit leven verliet. Ook Pieter mint de muziek, zijn gehoor voor welluidende klanken is scherp, hij kent de taal die spreekt uit een lied. Wat moet het voor dit daggeldertje met fijnbesnaarde ziel een smartelijke gewaarwording zijn, als hij een dissonant hoort, een dissonant in het leven der mensen. Hij zit daar en hij zegt niet veel, hij is eenzaam en schijnt eenzellig, gelijk Gartjan Verveer was. Maar wie zal zeggen, wat er woelt in het hart van dit vrijgezellendaggeldertje; wie kent zoozeer zijn oprecht geloof; wie heeft er weet van, dat dit eenzame mannetje leeft met God, verkwikt wordt door de liefde van Christus? Saan Blonk zit daar met vuurrood hoofd, hij denkt aan guldens en land, éigen land. Hij ziet niet anders dan geld, geld, geld.

En Aagt kijkt vinnig naar haar broer Dorus; die wil een grooter portie omdat hij zoo'n groot hok met jong te onderhouden heeft.

Ze slaan geen acht op Pieter Hak, neef Pieter dusgenaamd.

Maar Klaartje, de jonge weêuw, zit in haar rouwkleeren inengedoken op een stoel in den donkersten hoek van het kantoor. Ze is daar eigens gaan zitten. Heeft ze misschien gedacht, dat ze met haar verdriet om haar man Tinus niet in het volle licht van den klaren dag kon gaan zitten? Ze zegt niet veel. Misschien heeft ze ook wezenstrekken met Oome Gartjan gemeen; misschien gaan in haar hoofd wel hoogere gedachten om